

קונטרס

טְהַרְתְּ אֲמוֹנָה

יגלה את מעלת הזוכה להאמין בו יתברך באמונה פשוטה,
ושומר את עצמו מקל מיני אמונות פוזכות שיש בעולם,
כי הכל הכל ורעות רות, ותקף-ומיד קשמאמין בו יתברך
באמת, יתקטלו ממנו כל מיני דמיונות ואמונות טפלות.

*

בני ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

ברצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בקסוקי תורה, נביאים, כתובים, ומאמרי חכמינו

הקדושים מגמרא ומדרשים זהר הקדוש

*

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י: בְּעוֹלָם
הָיָה יֵשׁ גַּן עֵדֶן וְגַם גִּיהֵנוֹם, אִם
זוֹכָה הָאָדָם וּמְדַבֵּק אֶת עַצְמוֹ
בּו יתְּפַרֵּד, יֵשׁ לוֹ גַּן עֵדֶן, וְאִם
לֹא, אֲזִי יֵשׁ לוֹ גִּיהֵנוֹם עוֹד
בְּזֶה הָעוֹלָם, אֲךָ הַעֲקָר שִׁיחִיָּה
הָאָדָם עִם הַמְצִיאוֹת, שֶׁעֲבָשׁוּ
הוּא בְּזֶה הָעוֹלָם וְצָרִיךְ לְמַצֵּא
אוֹתוֹ יתְּפַרֵּד בְּזֶה הָעוֹלָם.

(אמר מוהרא"ש, חלק א', סימן רלו)

קוֹנְטְרַס

טְהֵרֶת אֲמוּנָה

.א.

צָרִיף שְׁתַּחֲזֵק עֲצֻמָּה, אֲהוּבִי, אָחִי הַיֵּקָר,
בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ — לְהֶאֱמִין שֶׁהוּא
יִתְבַּרֵךְ מִחַיָּה, מִהַיְוָה וּמִקַּיִם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה,
וְעַל־יְדֵי אֲמוּנָה יְכוּלִים לְעַבֵּר אֶת כָּל הָעוֹלָם וְאֶת כָּל
הַחַיִּים בְּשָׁלוֹם, כִּי כָּלִי אֲמוּנָה הָאָדָם אֲבוֹד לְגַמְרִי,
וּבְפִרְטִיּוֹת קְשָׁנְדִּבְקוֹת בּוֹ אֲמוּנוֹת טְפִלוֹת, אֲמוּנוֹת
כּוֹזְבוֹת, שָׂאז נִטְרָד מֵעוֹלָמוֹ, וְעוֹבְרוֹת עָלָיו כָּל
מִינֵי אֲכֻזּבוֹת בְּחַיָּו, וְסוֹבֵל צָרוֹת וְיִסּוּרִים מְשָׁנִים;
עַל־כֵּן רָאָה, אֲהוּבִי, אָחִי הַיֵּקָר, לְהִכְנִיס בְּךָ אֲמוּנָה
פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ — לִידַע שֶׁהוּא יִתְבַּרֵךְ מְנַהֵג אֶת
עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחָה פְּרִטִית, וְעַקֵּר הָאֲמוּנָה הַפְּשׁוּטָה
הוּא רַק עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁקִּבְּלָנוּ עַל־יְדֵי

מִשֶׁה רַבְּנוּ בְּהַר סִינִי, וּמִשֶׁה רַבְּנוּ מְסַרָּה לַיהוֹשֻׁעַ,
 וַיְהוֹשֻׁעַ לְזַקְנִים, וְזַקְנִים לְנָבִיאִים, וְנָבִיאִים לְאַנְשֵׁי-
 כְּנָסֶת-הַגְּדוּלָּה וְכוּ', וְכֵן מִדּוֹר דּוֹר עַד יָמֵינוּ אֱלוֹהֵי,
 אֲשֶׁר רַק זֶה נִקְרָאת אֱמוּנָה אֱמֵתִית — שְׁמֵאֱמִינִים
 בּוֹ יִתְבָּרֵךְ עַל-פִּי דַעַת תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה, וְעַל-פִּי
 הַקְּבֵלָה שֶׁקִּבְּלָנוּ מִדּוֹר דּוֹר מֵאֲבוֹת לְבָנִים וְכוּ',
 כִּי אֱמוּנָה בְּלִי תּוֹרָה, זֶה אֱמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת, שְׁטִיּוֹת
 וְהַבְּלִים הַמְצוּיִים עֲכָשׁוּ מְאֹד בְּעוֹלָם, וּמִכְּלַבְלִים
 אֶת בְּנֵי-הָאָדָם; וְעַל-כֵּן רָאָה, אֱהוֹבִי, אַחֵי הַיִּקְרָה,
 שְׁאֵמוּנוֹתָךְ תִּהְיֶה אֱמוּנָה בְּרוּרָה עַל-פִּי "טְהַרַת
 אֱמוּנָה", שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ וּמֵאֲבוֹת אֲבוֹתֵינוּ מִדּוֹר
 דּוֹר עַד מִשֶׁה רַבְּנוּ מִסִּינִי, וְעַל-יְדֵי-זֶה תּוּכַל לַעֲבֹר
 אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם, וְתִזְכֶּה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ עַל
 כָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ.

ב.

צְרִיף שְׁתַּדַּע, אֱהוֹבִי, אַחֵי הַיִּקְרָה, אֲשֶׁר אֶת
 זֶה הָעוֹלָם אֵי אֶפְשֶׁר לַעֲבֹר בְּשָׁלוֹם, כִּי אִם עַל-
 יְדֵי אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה — שְׂיִכְנִיס אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי
 בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, הֵינּוּ שְׂיִצִּיר בְּדַעְתּוֹ, שְׂאִין בְּלַעֲדוֹ יִתְבָּרֵךְ

כָּלֵל, וְהִכַּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וְהוּא סוֹבֵב
 כָּל עֲלָמִין וּבִתּוֹךְ כָּל עֲלָמִין, וּכְכֹל שִׁיְצִיר בְּדַעְתּוֹ
 אֵת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ-כֵן יִזְדַּכְּכוּ מֵחֹ
 וּמִחֻשְׁבֹּתָיו, עַד שִׁישְׁתַּוְקַק אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ בְּכִסּוּפִים
 וּבְרֻצּוֹנוֹת חֲזָקִים. אָבֵל לְזִכּוֹת לְהִגִּיעַ לְאַמוּנָה
 בְּרוּרָה וּמוֹזַכֶּכֶת, זֶה זֻכִּים רַק עַל-יְדֵי לַמּוֹד הַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה, כְּפִי שֶׁהָאָדָם מִתְמִיד בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,
 כְּמוֹ-כֵן זֻכָּה לְאַמוּנָה אֲמִתִּית, בְּרוּרָה וּמוֹזַכֶּכֶת.
 כִּי הָאַמוּנָה תְלוּיָה בַתּוֹרָה דִּיקָא, מֵה שְׂאִין בֵּן
 תִּכְף וּמִיָּד כְּשֶׁאָדָם מִפְרִיד אֵת עַצְמוֹ מֵהַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה, זֶה נִקְרָא אַמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת, שְׁזֶה כָּלֵל
 הַהֶבְלִים וְהַבְּלִי הַהֶבְלִים הַמְצוּיִים עֲכָשׁוּ בְּעוֹלָם
 — כָּל מִינֵי מְכַשְׁפִּים וְזוֹרְקֵי גּוֹרְלוֹת, חוֹזֵי כּוֹכְבִים
 וּמַזְלוֹת, קוֹרְאֵי מְזוֹזוֹת, מְסַתְּפָלִים בְּקוֹי הַיָּד וְזוֹרְקֵי
 קְלָפִים וְכו' וְכו', אֲשֶׁר הִכַּל מִדְּרָכֵי הָאֱמוּרִי, הַזֵּיוֹת
 וְדַמְיוֹנוֹת, אֲשֶׁר רַק מְשֻׁשִׁים בָּאָדָם, וּמִפְחִידִים אוֹתוֹ
 בְּפַחַדִּים שֶׁל הֶבֶל, וּמוֹצִיאִים אֵת כִּסְפוֹ לְחֹנֶם עַל
 לֹא דָבָר, כִּי כָּל מִי שֶׁנוֹפֵל בְּאִיזוֹ צָרָה, וְעוֹבֵר עָלָיו
 מֵה שְׁעוֹבֵר — מְשַׁבְּרִים וְגָלִים, מְרִירוֹת דְּמָרִירוֹת,
 הוּא בּוֹרַח אֲלֵיהֶם, וְכֹל אֶחָד פּוֹתֵר חִלּוּמוֹ וְצַעְרוֹ
 בְּדַמְיוֹן אַחֵר, וְלוֹקֵחַ בְּעֹבֹר זֶה הַרְבֵּה כֶּסֶף, וּבִאֲמַת

הכל הָבֵל וְרַעוּת רוּחַ, וְזֶה בְּכֻלּוֹ אַמוֹנוֹת כּוֹזְבוֹת,
 שָׁאִין לָהֶן שׁוֹם מְקוֹר, אֲדַרְבֵּה עַל-פִּי דַעַת הַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה כְּתִיב: "תָּמִים תִּהְיֶה עִם הַשֵּׁם אֱלֹהֶיךָ",
 וּפָרַשׁ רַש"י: הַתְּהַלֵּךְ עִמּוֹ בְּתַמִּימוֹת, שְׁלֹא תַחְקֹר
 אַחַר עֲתִידוֹת; וְאֵל זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת, כִּי אִם
 עַל-יַדֵּי אַמוֹנָה פְּשׁוּטָה, אַמוֹנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת,
 שְׁזוֹכִים עַל-יַדֵּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה; עַל-כֵּן רָאָה,
 אֶהוֹבִי, אַחֵי הַיֶּקֶר, לְמַסַּר אֶת נַפְשֶׁךָ רַק אֵלָיו
 יִתְבָּרֵךְ, וְתַדַּע שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא, וְאֶפְלוּ בְּתַקְוָה
 צַעֲרָךְ, יִסּוּרֶיךָ וּמְרִירוֹתֶךָ, גַּם שָׁם גָּנוּז וְנִסְתָּר
 אֱלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, כִּי בְּכָל תְּנוּעָה וְתַנוּעָה, שָׁם הוּא
 יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא, וּכְשֶׁרַק תִּבְרַח אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְתִבּוֹא
 לִפְנֵיו בְּשִׁכְרוֹן לֵב, וְתַפְרֹשׁ אֶת כָּל שִׁיחַתְךָ אֵלָיו,
 אֲזַי בְּוַדַּאי יִתְגַּלֶּה לְךָ אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתִזְכֶּה לְצִאֵת
 מִכָּל הַיִּסּוּרִים וְהַמְרִירוֹת שֶׁלֶךָ, הַעֲקֹר רָאָה לֵהֵיוֹת
 קָשׁוּר אֶל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שָׂאז תַּחְזִיק בְּ"טְהִרַת
 אַמוֹנָה".

ג.

צִרִיף שֶׁתַּחֲזִיק אֶת עֲצָמֶךָ, אֶהוֹבִי, אַחֵי הַיֶּקֶר,

באמונה פשוטה בו יתברך, אשר זהו העקר, כי כל המצוות שהאדם מקיים הן — כדי להמשיך על עצמו אמונתו יתברך, כמו שכתוב (תהלים קי"ט): "כל מצותיך אמונה"; כי כל המצוות מביאות את האדם לאמונה — להאמין בו יתברך, וכמו שכתוב בזהר, שהמצוות נקראות תרי"ג עיטין (עצות), איך להתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא, ואיך להשיגו יתברך, כי על-ידי שהאדם מסלק את דעתו וחקמתו לגמרי, ועושה את רצונו יתברך, ומקיים את מצוותיו, שצנה לנו על-ידי משה רבנו, על-ידי-זה ממשיך על עצמו אור גדול ונורא מאד, כי כשאדם מכניס את עצמו באמונה פשוטה בו יתברך, ויודע שהוא יתברך מטיה, מהנה ומקיים את כל הבריאה בלה, והכל רצון הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, אז נמשך עליו אור נורא ונפלא מאד, עד שמרגיש טעם רוחני בחייו, ולהפוך כשאדם עוקר את עצמו משרשו, חס ושלום, ואינו מקיים את מצוותיו יתברך, ומתרחק מהיהדות, רחמנא לצלן, על-ידי-זה נופל בפח יקוש, ורעים ומרים לו החיים, וחשך ולא אור לו, והוא תמיד מדכא בדכאון ובעצבון עצום, ומזה נתפשטו כל מיני

אֲמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת וְאֲמוּנוֹת טְפֵלוֹת — שְׁמֵאֲמִינִים
בְּכָל מִינֵי שְׁטִיּוֹת, וּמִפְחִידִים אֶת הָאָדָם בְּכָל מִינֵי
דְּמִיוֹנוֹת וְהִבְלִים וְהִבְלֵי הַבְּלִים, עַד שֶׁזֶה מִפִּיל
אֶת הָאָדָם בִּיּוֹתֵר מִתַּחִים וּבִיּוֹתֵר פְּחָדִים, וְהוּא רָץ
אֶל כָּל מִינֵי צְבוּעִים וְשִׁקְרָנִים הַמִּתְרַבֵּים עֲכָשׁוּ
בְּעוֹלָם, וּמִטְעִים אֶת הַבְּרִיּוֹת כְּאֵלוֹ הֵם יְכוּלִים
לְעֹזֵר לוֹ, וּבִאֲמַת הַכֹּל הַכֹּל, כִּי מִי שֵׁישׁ לוֹ אֲמוּנָה
בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, הוּא כְּבָר אֵינוֹ צָרִיךְ אֶת
אֶף אֶחָד, רַק מְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ
בְּשֵׁפֶת הָאֵם שְׁלוֹ, וּמְרַבֶּה לְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ,
אֶת כָּל לְבוֹ וְאֶת כָּל מַה שְׁמַעִיק לוֹ, וּמִתְמַיד
בְּדַבַּר זֶה, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה מוֹרִיד מַעֲצָמוֹ כָּל מִינֵי
דְּמִיוֹנוֹת וְהִבְלִים וּפְחָדִים יִתְרִים, וּמְכַנִּים בְּעַצְמוֹ
בְּטַחוֹן חֶזֶק, וּבִוְטָח בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ; עַל-כֵּן רָאָה, אֱהוֹבִי,
אֲחֵי הַיִּקָּר, לְדַעַת אֲשֶׁר בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵּךְ אֵי אֲפֹשֶׁר
לָךְ לְהִנְצֵל מִכָּל רַע, וְאֵי אֲפֹשֶׁר לָךְ לְעֹבֵר אֶת זֶה
הָעוֹלָם בְּלֵי בְּעִיּוֹת, כִּי בְּרִגַע שֶׁהָאָדָם עוֹקֵר אֶת
עַצְמוֹ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, הוּא נוֹפֵל בְּפֶחַ יְקוֹשׁ, וְהוּא
מְלֹא בְּעִיּוֹת, וְקִשָּׁה לוֹ כָּל מִינֵי קִשְׁיוֹת וּסְפִקוֹת
וְלְבוֹ עֵקָם, וְלִהְפוֹךְ — כְּשֶׁאָדָם מְכַנִּים בְּעַצְמוֹ
אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְיוֹדַע, שְׂאִין בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵּךְ

נמצא, אז הוא הכי מאשר בחייו, וזה נקרא "טהרת אמונה" — שהאמונה שלו טהורה ומזככת, ואז דיקא אינו מפחד משום בריה שבְּעוֹלָם.

.ד

צריך שתחזק את עצמך, אהובי, אחי היקר, באמונה פשוטה בו יתברך — לידע שהוא יתברך מחיה, מהנה ומקים את כל הבריאה כלה, ואף שיש הרבה דברים בזה העולם, שקשה לך להבין, עם כל זאת תדע, שבשעת בריאת העולם צמצם את עצמו הקדוש-ברוך-הוא מאין סוף עד אין תכלית, והתחיל עם נקדה אחת לברא את העולם, והנקדה הזאת נתפשטה ונתפשטה וכו' וכו', עד שנתהוו ממנה כל העולמות, והנקדה הזו היא סוד האמונה, כי בכיכול צמצם את עצמו בנקדה אחת שנקראת — אמונה, ותכף-ומיד כשארם מאמין בו יתברך באמונה אמיתית בלי שום חכמות והשכלות, על-ידי-זה מתפתחת אצלו הנקדה, וזה פותח אצלו השגות ושכליות חדשים בכל פעם, שזה כל הבריאה, שהתהוותה מנקדה אחת, אף

על זה צריכים "טהרת אמונה" — להאמין בו יתברך באמת, שהוא יתברך כל יכול, והוא יכול להחיות ולחדש ולקיים את כל הבריאה בכל רגע ורגע ממש, וכפי שהאדם מכניס את עצמו בידיעה זו, אז מזדבדב לו מחו ודעתו, וזוכה להגיע להשגות אלקות; אבל זה לעמת זה מתפשטת הסטרא אחרא בכל מיני אמונות כוזבות, שזה כלל החלל הפנוי, שמשם מתהוות הקלפות, שמבלבלות את האדם לגמרי, עד שנופל לעמקא דתהומא רבה; ולכן ראה, אהובי, אחי היקר, לחזק את עצמך באמונה פשוטה הקדושה, ותהיה לך "טהרת אמונה", בלי שום אמונות כוזבות; ואל כל זה תזכה רק על ידי שתעמק בדברי חכמינו הקדושים, שלמדו אותנו, ואז תזכה להגיע להשגות ולמחין חדשים בכל פעם, כי מהנקדה הזאת — נקדת האמונה, מתהנה כל הבריאה; אשרי מי שזוכה להגיע ל"טהרת אמונה".

.ה.

צריך שתחזק את עצמך, אהובי, אחי היקר,

בְּאֱמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְלִידַע שֶׁהוּא יִתְבַּרֵּךְ
מַחִיָּה, מִהֵנָּה וּמִקַּיִם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וּבְזֶה
שֶׁתְּחַזֵּק אֶת עֲצָמָךְ בְּאֱמוּנָה פְּשוּטָה, אֲזַי לֹא
תִפְחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, וְלֹא יִכְנָסוּ בְּךָ שׁוּם
הִזְיוֹת וְדַמְיוֹנוֹת שֶׁל חוּזֵי כּוֹכָבִים וְקוֹרְאֵי מְזוֹזוֹת
וּמִסְתַּפְּלִים בְּקִנְיֵי הַיָּדִים וְכוּ', כִּי הַכֹּל הֶבֶל וְרַעוּת
רוּחַ, אֲשֶׁר רַק מִפְּחִידִים וּמִבְּלָבָלִים אֶת הָאָדָם,
וּמוֹצִיאִים אֶת כֶּסֶפוֹ וְכוּ', כִּי כָּל אֵלוֹ הָאֱמוּנוֹת
הַכּוֹזְבוֹת, אֵין לָהֶם שׁוּם שֶׁרֵשׁ בְּקַדְשָׁהּ, וּבִפְרָטִיּוֹת
הַיּוֹם, אֲשֶׁר כָּל אֵלוֹ שֶׁמִּטְפָּלִים בְּדַכְרֵי־אֵלוֹ, הֵם
קָלִים וְרִיקִים וּפּוֹחֲזִים הֶרְחֻקִים מִהַתּוֹרָה; עַל־כֵּן
רְאֵה, אֲהוּבֵי, אַחֵי הַיִּקָּר, לְהִזְהַר וּלְהִשָּׁמֵר מֵהֶם,
וּתְכַנִּיס אֶת עֲצָמָךְ בְּאֱמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְכָל
מָה שֶׁאַתָּה צָרִיךְ תִּבְקֶשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי הוּא
יִתְבַּרֵּךְ שׁוֹקֵד עַל שְׁפָתוֹתֶיךָ, וְשׁוֹמֵעַ לְקוֹלְךָ, וְאִם
תִּהְיֶה חֹזֵק וְאִמִּץ בְּאֱמוּנָה, אֲזַי הַכֹּל יִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה,
וְזֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הָאָדָם — שְׂזוּכָה לְ"טְהֵרֵת
אֱמוּנָה", שֶׁמֵּאֲמִין רַק בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְלֹא בְּשׁוּם בְּשׂוֹר
וְדָם, וְאֵינוֹ מִפְּחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה הַמִּפְּחִידָה אוֹתוֹ,
אֲזַי יְכוּל לַעֲבֹר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם; וְזָכַר כָּלֵל
זֶה, כִּי תִצְטָרֵךְ אוֹתוֹ לְיָמֵים הַבָּאִים, כִּי מִבְּלָבָלִים אֶת

הָאָדָם בְּכָל מִיַּי דְּמִיּוֹנוֹת, וּמִפְחִידִים אוֹתוֹ בְּכָל מִיַּי פְּחָדִים שֶׁל הֶבֶל; אֲשֶׁרֵי מִי שְׂזוּכָה לְ"טְהֵרַת אַמוּנָה", וּבוֹרַח מֵאַמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת, וּמֵאַמִּין רַק בּו יִתְבָּרֵךְ, שֶׁרַק הוּא יִתְבָּרֵךְ יְכוּל לַעֲזוֹר לוֹ, וְרַק הוּא יִתְבָּרֵךְ יְכוּל לְהוֹשִׁיעוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ בְּזֶה וּבְכָּא.

.ו.

צָרִיךְ שֶׁתַּחֲזֵק אֶת עֲצָמְךָ, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר, בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתַמִּיד תִּשְׁתַּדֵּל שֶׁתִּהְיֶה אֶצְלֶךָ "טְהֵרַת אַמוּנָה", וְתִבְרַח לְךָ מִכָּל מִיַּי אַמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת הַמְצוּיּוֹת עֲכָשׁוּ בְּעוֹלָם — הֵן אַמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת, שֶׁהֵן עֲבוּדָה זָרָה גְמוּרָה, שְׁעוֹשִׂים מְצִיאוֹת מִמְּזוֹר וְכוּ', וְעוֹשִׂים אוֹתוֹ לְאַלִּיל, אוֹ אֶחָד שֶׁנִּחַלָה בְּחֵלִי נִכְפָּה, וְעוֹשִׂים אוֹתוֹ לְנִבְיָא וְכוּ', שֶׁכָּל זֶה הוּא אַמוּנַת הַנוֹצְרִים וְהַיִּשְׁמַעְאֵלִים, יַמַּח שְׁמֵם, וּבְנוֹדַי צָרִיכִים לְבָרַח מֵאַמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת אֵלֶּה, וְלִידַע שֶׁהֵן עֲבוּדָה זָרָה גְמוּרָה, וְכֵן שֶׁצָּרִיךְ לְבָרַח מִכָּל מִיַּי דְּמִיּוֹנוֹת וְהַזְיוֹת שֶׁנִּתְּהוּוּ לְאַחֲרוּזָה, עַל-יְדֵי חוּזֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, זוּרְקֵי קְלָפִים, עוֹשֵׂי גוּרְלוֹת, מִסְתַּכְּלִים עַל קְוֵי הַיָּד, וְקוֹרְאֵי מְזוּזוֹת וְכוּ', אֲשֶׁר

הַכֹּל הַכֹּל וְדַעוֹת רוּחַ, שֶׁרַק מְבַלְבְּלִים וּמְפַחְיָדִים
 אֶת הָאָדָם, וְהַכֹּל בְּכֹלל אֱמוּנוֹת פּוֹזְבוֹת, כִּי הַמֵּאֲמִין
 הָאֱמֵתִי בּוֹ יִתְבַרֵךְ, הוּא יוֹדֵעַ, שְׂאִין שׁוֹם מְצִיאֹת
 בְּלַעֲדָיו יִתְבַרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבַרֵךְ מְחִיָּה, מִהֲוֶה
 וּמְקִיִּים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלֵה, וְדוֹמֵם, צוֹמֵחַ, חַי,
 מְדַבֵּר, הֵם עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַרֵךְ,
 וְהוּא אֵינּוּ צָרִיף אֶת אֵף אֶחָד, רַק פּוֹתַח אֶת פִּיו,
 וּמְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַרֵךְ, כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וְכָל
 מֵה שֶׁהוּא צָרִיף, הוּא שׁוֹאֵל וּמְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַרֵךְ,
 אֲשֶׁר זֶה עָקֵר שְׁלֵמוֹת "טְהַרְתָּ אֱמוּנָה" — שְׂאִינוּ
 צָרִיף אֶת שׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעוֹלָם, רַק אֶת הַקְּדוּשָׁה-
 בְּרוּךְ-הוּא, אֲבָל לְזִכּוֹת לְהַגִּיעַ לְ"טְהַרְתָּ אֱמוּנָה",
 אִי אֶפְשָׁר, כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂקִידָה רַבָּה בְּלִמּוּד
 הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי כָּכֵל שֶׁהָאָדָם מְתַמִּיד בְּלִמּוּד
 הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ-כֵן מְזַדְּכִים יְדַעְתּוּ, מַחוּ
 וְהַשְׁגָּתוֹ, וְזוֹכֵה לְהַגִּיעַ לְאֱמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת כְּזוֹ,
 עַד שְׂאִין לוֹ רַק הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא בַעֲצָמוֹ, אִזּוֹ הוּא
 עוֹבֵר עַל הַכֹּל, וְאֵינּוּ יָרָא וּמְפַחֵד מִשׁוֹם דְּמִיּוֹן כָּלֵל;
 אֲשֶׁרֵי מִי שִׁישְׁקֵד בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְאֲשֶׁרֵי
 וְאֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְכֶּה לְהַגִּיעַ אֶל "טְהַרְתָּ אֱמוּנָה", וְאִזּוֹ
 טוֹב לוֹ בְּזֶה וּבְכַפֵּא לְנִצַּח נִצָּחִים.

ז.

צָרִיף שֶׁתְּחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר,
בְּאֲמוּנָה פְּשוּטָה בּו יִתְבָּרֵךְ, וְתִשְׁמַר עֲצָמְךָ מְאֹד
לֹא לִילֵךְ אַחַר מַחְשַׁבַת הַיָּצֵר הַמְּכִיאָה אוֹתְךָ
לְהִרְהוֹר עַל בּוֹרְאֵךְ, וְעַל־יָד לְדַעַת בְּרוּר, כִּי בְּכָל
עַת שְׂיַעֲבֹר בְּמַחְשַׁבְתְּךָ אֵיזָה סֶפֶק אוֹ סֶפֶק סִפְקָא
רַע וְמַר בְּסִתְרֵת הָאֲמוּנָה, חֵס וְשְׁלוֹם, בְּדִיוּק
בְּאוֹתוֹ רָגַע דְּנִים אוֹתְךָ דִּינֵי נַפְשׁוֹת — אוֹתְךָ
אוֹ אֶת אֶחָד מִבְּנֵיךָ, וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, אַחֵי
הַיָּקָר, לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ מְאֹד לְבַטֵּל מַחְשְׁבוֹת רְעוּת
אֵלוֹ, וְתִקְשֹׁר נַפְשְׁךָ בְּאֲמוּנַת אֱלֹקֵי עוֹלָם, בְּאֲמוּנָה
פְּשוּטָה — לְהֵאֱמִין וְלִידַע דְּלִית אֲתָר פְּנוּי מְנִיָּה,
וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מְחִיָּה וּמְהִירָה אֶת הַכֹּל, וּמְשַׁגִּיחַ עַל
הַכֹּל, וְדָן אֶת הַכֹּל, וּבְכָל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה, וּבְכָל
דְּבוּר וְדְבוּר, שֵׁם אֱלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְתַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה
בְּשִׂמְחָה וּבְכֹל טוֹב וְתִדְבֹּק אֶת עֲצָמְךָ בּו יִתְבָּרֵךְ
וּבְכָל בְּקָר תִּמְסַר הוֹדְעָה, שְׂאֵם, חֵס וְשְׁלוֹם, יִסִּיתְךָ
הַשְּׁטָן, וְתַעֲלֶה עַל לְבָבְךָ אֵיזוֹ מַחְשְׁבָה נֶגֶד רְצוֹן
הַבוֹרֵא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, זֶה יִהְיֶה בְּטֹל וּמְבַטֵּל, כִּי זֶהוּ
הַכֹּל וְרִיק, אֵין בְּזֶה מִמֶּשׁ — בְּמַחְשְׁבוֹת וּבִשְׂטוּתוֹ

הָאֱלוֹ, וְכֹל זֶה עוֹבֵר עַל חֲסְרֵי הַדַּעַת, וְאִם תִּחְזֹק
 אֶת עֲצָמְךָ בְּאִפְּן הַזֶּה, אִז תִּזְכֶּה לְ"טְהֵרֵת אַמוּנָה",
 וְתִהְיֶה מְזַכֵּךְ בְּאַמוּנָה בְּרוּרָה, וְאִז חַיִּיד יַעֲבֹרוּ עָלֶיךָ
 בְּטוֹב וּבִנְעִימִים.

ח.

צְרִיךְ שֶׁתִּחְזֹק אֶת עֲצָמְךָ, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיִּקָּר,
 בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּו יִתְבַּרֵךְ, אֲשֶׁר זֶה עִקַּר חַיֵּי הָאָדָם,
 וְאִי אֶפְשֶׁר לַעֲבֹר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּלִי אַמוּנָה, וְכָכֵל
 שֶׁהָאָדָם מְכַנִּיס אֶת עֲצָמוֹ יוֹתֵר בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה,
 כְּמוֹ-כֵן זוֹכֶה שֶׁתֵּאִיר עָלָיו דַּעַת הָאֱמֶת, פִּי אַמוּנָה
 מְבִיאָה אֶת הָאָדָם אֶל הַדַּעַת, כִּי כָכֵל שֶׁהָאָדָם מְכַנִּיס
 אֶת עֲצָמוֹ יוֹתֵר בְּאַמוּנָה, אִזִּי זוֹכֶה אַחֲר־כֵּךְ לְבוֹא
 אֶל הַדַּעַת וְאֶל הַהִבְנָה בְּדַבָּר שֶׁמֵּאֱמִין בּו, עַל-כֵּן
 כָּל אֱלוֹ שֶׁהִקְדִּימוּ בְּעִבּוּדָתָם עֲבוּדַת הַקָּדָשׁ אַמוּנָה
 פְּשׁוּטָה, וְעָבְדוּ אֶת הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתַמִּימוֹת
 וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, בְּדֶרֶךְ קִבְּלַת עַל עַל-פִּי "טְהֵרֵת
 אַמוּנָה", זָכוּ אַחֲר־כֵּךְ לְהִגִּיעַ אֶל שְׁכָל עָלְיוֹן וְנוֹרָא
 מְאֹד מְאֹד, וְנִכְנְסוּ בְּמָקוֹם שֶׁנִּכְנְסוּ וְכו', וְהִכַּל הוֹדוֹת
 לָכֵךְ, שֶׁהָיוּ חֲזָקִים בְּ"טְהֵרֵת אַמוּנָה" — לְהֵאֱמִין

בו יתברך בתמימות ובפשטות גמורה, אשר הוא
 יתברך נמצא, ובלעדיו אין נמצא, וזה הביא אותם
 למדרגות הגדולות ביותר; אשרי מי שמסלק דעתו
 וחקמתו, ויגיע אל "טהרת אמונה", שאז יזכה
 להתעלות בהשגות אלקות בשכל עליון ובהבנה
 אמיתית; אשרי לו!

ט.

צריך שתשמר עצמך, אהובי, אחי היקר, מפני
 מיני דמיונות וחזיונות והבלי הבלי, שמסתובבים
 עכשו בעולם, אשר כל זה בכלל אמונות פוזבות,
 הינו שבכל פעם צצים מתחת לאדמה מקבלים
 חדשים מקרוב באו, אשר בעוונותינו הרבים הם
 עמי-ארצות גמורים, בעלי עברות, והעבר שלהם
 עבר פלילי וכו', והם מטעים את המון העם
 התמימים דלת העם בנתינת תקונים, וקוראים את
 קני הדי, וזורקים גורלות, קוראים מזוזות ושופכים
 שמן וכו', אשר הכל הכל והשטיות, דמיונות והזיות,
 שהם בכלל אמונות פוזבות, ומצוה לפרסמם
 ברבים, כדי להציל את נשמות ישראל, שלא תפלנה

בפּח הַנְשֹׁבֵר הַזֶּה, אֲשֶׁר עוֹקֵר אוֹתָם מִמְּנוֹ יִתְבַּרֵךְ, כִּי הַמְאֲמִין הָאֲמִתִּי, שְׂיִוְדַע, אֲשֶׁר הוּא יִתְבַּרֵךְ בְּרָא אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת מֵרוּם עוֹלָם הָאֲצִילוֹת עַד גְּשָׁמִיּוֹת עוֹלָם הָעֲשִׂיָה הַזֶּה, וּמְחִיָּה וּמְהוָּה וּמְקִיָּם אֶת הַכֹּל, וּמִשְׁגִּיחַ בַּפְּרָטִי פְּרָטִיּוֹת עַל כָּל פְּרֵט וּפְרֵט מִפְּרָטִי הַבְּרִיאָה, מֵהַשְּׁלֵשׁוּל הַקָּטָן שְׁבֵיִם עַד הָאָדָם הָעֹנֵק, עַד שְׁאֵפְלוֹ עָלָה מֵהָאֵילָן אֵינוֹ נוֹפֵל וּמִתְהַפֵּךְ בְּלִי הַשְּׁנַחֲתוֹ יִתְבַּרֵךְ הַפְּרָטִית, וּכְשֶׁאָדָם יִכְנִיס בְּדַעְתּוֹ "טְהַרְת אַמוּנָה" הַזֶּה, אֲזוֹ מִמִּילָא יִרְאָה אֵיךְ שְׁכָל הַצְּבוּעִים שְׁמִלְבִּישִׁים אֶת עֲצָמָם כְּמַקְבְּלִים וְנוֹתְנֵי תְּקוּנִים, הַכֹּל הַכֹּל וְרִמּוֹת רוּחִיָּה, וְצָרִיךְ לְכַרַח מֵהֶם כְּמוֹ שְׁבוֹרְחִים מֵאֵשׁ שׁוֹרֵף, כִּי תָמִים תְּהִיָה עִם הַשֵּׁם אֱלֹקֵיךָ, וּפְרֵשׁ רִשְׁיִי — הַתְּהַלֵּךְ עִמּוֹ בְּתַמִּימוֹת, וְאַל תַּחְקֹר אַחַר עֲתִידוֹת; וּמִי שְׁזוֹכָה לְהַגִּיעַ אֶל מְדֻרְגָה זוֹ, אֵינוֹ יָרָא מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲעוֹלָם, וְהוּא תָמִיד בּוֹרַח רַק אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְכָל מֵה שֶׁהוּא צָרִיךְ, הוּא מְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵךְ, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וּמִשְׁיַח וּמִסְפֵּר אֶת כָּל לְבוֹ לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְאֲזוֹ דִּיקָא יִזְכֶּה לְמֵה שְׂיִזְכֶּה, וְיִנְצַל מִכָּל רַע, וְשׁוּם בְּרִיָּה לֹא תוּכַל לַעֲשׂוֹת לוֹ שׁוּם רַע,

כִּי מִי שְׁזוּכָה לְ"טְהַרְת אַמוּנָה", הָאִמוּנָה בְּעֵצְמָה
שׁוֹמֵרֶת עָלָיו, וּמְכַנִּיסָה אוֹתוֹ תַּחַת צֵלָהּ.

י.

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיֶּקֶר, שְׂבֹזָה הָעוֹלָם
הָאָדָם צָרִיךְ לְשַׁמֵּר אֶת עֵצְמוֹ מֵאֲמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת,
וּלְכָל יְכַנִּיס בְּעֵצְמוֹ שׁוֹם יִרְאוֹת חִיצוֹנִיּוֹת — שֶׁלֹּא
יִירָא וְלֹא יִפְחַד מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׂבַעֵוֹלָם רַק מִמֶּנּוּ
יִתְבַּרֵךְ בְּעֵצְמוֹ, וְלִזָּה אֵי אֶפְשֶׁר לְזַכּוֹת, כִּי אִם
עַל-יְדֵי "טְהַרְת אַמוּנָה", כִּי מִי שֵׁשׁ לוֹ אֲמוּנָה
פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וַיִּדַּע, שֶׁבְּכָל תְּנוּעָה וַתְּנוּעָה
שֶׁם אֲלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וַיִּמְרָגֵל אֶת עֵצְמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו
יִתְבַּרֵךְ, כְּאִשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהֵבֵן אֶל אָבִיו,
אִז כָּל מָה שֶׁרַק יִקְרָה עִמּוֹ בְּחַיָּיו, יֵשׁ לוֹ הַפְּתִיכָת
לְמִי לְפָנוֹת בַּעַת צָרָה, וְאִז אֵינוֹ מִפְּחַד מִשׁוֹם בְּרִיָּה
שְׂבַעֵוֹלָם, וּמִכָּל שֶׁכֵּן שְׂמַנְקָה אֶת עֵצְמוֹ מִכָּל מִינֵי
אֲמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת הַמְּצוּיּוֹת עֵתָה בְּעוֹלָם — שְׂבַנֵּי-
אָדָם מְלִבִּישִׁים עֵצְמָם בְּשִׁקְרִים וּבַהֲבָלִים, כְּאֵלוֹ הֵם
יְכוֹלִים לְחַקֵּן אֲנָשִׁים וּלְמַצֵּא פְתָרוֹן לְבַעֲיֹתֵיהֶם, וְכָל
אֶחָד מְלִבִּישׁ אֶת עֵצְמוֹ בְּלְבוּשׁ אַחֵר — זֶה מְקַבֵּל

וכו', זה בעל דמיון וכו', וזה מסתכל בעיניך וכו', וזה זורק גורלות וכו', וזה קורא מזוזות וכו', אשר הכל הכל והכלי הכלים, שרק מטעה את הבריות, כי הצדיקים האמתיים הדבוקים בו יתברך בדבקות אמת, ונשרפים ממש בכל רגע לפני אור השכינה הקדושה, כל מגמתם היא רק להחזיר בנשמות ישראל את "טהרת אמונה" — לגלות להם, אשר בזה העולם אין שום עצה אחרת, רק לחזור אליו יתברך, ולפתח את הפה, ולדבר עמו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ולהשיח ולספר את כל מה שלוחץ על הלב אליו יתברך, ולהאמין, אשר הוא יתברך שוקד על שפתותיהם של בני האדם, ושומע כל דבור ודבור שהם מדברים לפניו, וזה כל מגמתם של הצדיקים האמתיים, הצדיקים השלמים, הרוצים להחזיר בתשובה את כלליות נשמות ישראל, ולהעלותם ולהגביהם אל רום המדרגות, ולהאיר בהם אמתת זיו שכינת עזו יתברך, שגם הם ירגישו אותה ההארה שהם מרגישים, כי הצדיקים האמתיים והשלמים במעלתם, כל ימיהם מסתובבים רק בדבקות אמתית בו יתברך, ואינם רואים לפני

מֵרְאֵה עֵינֵיהֶם רַק אֹרֹז יִתְבַּרְךָ, וְהֵם מִתְפַּלְאִים
 תָּמִיד — מִדּוּעַ שְׁאֵר הַמּוֹן הָעַם אֵינָם זוֹכִים לְרֹאוֹת
 מֵה שֶׁהֵם זוֹכִים, כִּי הֵם מִחֲזִיקִים אֶת עֲצָמָם לֹלֵא
 כְּלוּם, מֵרַב עֲנֹה וְקִטְנוֹת שִׁישׁ בָּהֶם, וְעַל-כֵּן הֵם
 מִתְפַּלְאִים תָּמִיד — מִדּוּעַ הַמּוֹן הָעַם אֵינָם צוֹפִים
 בְּמִרְכָּבָה הָעֲלִיוֹנָה כְּמוֹתָם, וּמִדּוּעַ הַמּוֹן הָעַם אֵינָם
 מִיַּחֲדִים יַחֲדִים כְּמוֹתָם? ! וַיֵּשׁ לָהֶם צֶעַר גָּדוֹל מִכָּל
 זֶה, וְעַל-כֵּן כָּל עֵקֶר מְגַמְתָּם הִיא — לְמַסֵּר אֶת
 נַפְשָׁם, כְּדִי לְהוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם, עַד שֶׁגַם
 הַיְרֹוד וְהַפְּחוֹת וְהַמְּשַׁלֵּךְ בְּמָקוֹם שֶׁיֵּרֵד וְנִשְׁלַךְ לְשֵׁם
 וְכוּ', גַּם הוּא יִזְכֶּה לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת אֱלֹקֵיתוֹ יִתְבַּרְךָ,
 וְיִזְכֶּה לְרֹאוֹת נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת כְּמוֹתוֹ; אֲשֶׁרֵי מִי
 שְׂזוֹכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים כְּאֵלוֹ אֲשֶׁר
 עַל יָדָם בּוֹדָאֵי יִזְכֶּה לְהַגִּיעַ אֶל הַתְּקוּן הַשְּׁלֵם.

יא.

אָחִי הַיְקָר! רְאֵה לְמַסֵּר אֶת עֲצָמְךָ לְגַמְרֵי בִידוֹ
 יִתְבַּרְךָ, וְזֶה נִקְרָא "טְהַרְתָּ הָאֲמוּנָה" הַקְּדוּשָׁה, כִּי
 כָּל זְמַן שֶׁהָאָדָם הוּא חָכֵם בְּעֵינָי עֲצָמוֹ, וְחוֹשֵׁב
 שֶׁיִּכּוֹל לְעֲשׂוֹת מְשֻׁהוּ בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרְךָ, וּכְאֵלוֹ יֵשׁ

דָּבָר הַתְּלוּי בְּכַחוֹ, בְּחַרְצוֹתוֹ אוֹ בְּשִׂכְלוֹ וְכוּ',
 עֲדִין הוּא רְחוֹק לְגַמְרֵי מֵהָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְהוּא
 יוֹשֵׁב בְּחֶשֶׁף וְצִלְמֹת, לֹא-כֵן מִי שְׂמוֹסֵר אֶת עֲצָמוֹ
 לְגַמְרֵי בִידוֹ יִתְבָּרֵךְ, וַיִּוְדַע וְעַד, אֲשֶׁר הוּא יִתְבָּרֵךְ
 מְנַהֵג אֶת עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחָה פְּרָטִי פְּרָטִית, וְאִין אָדָם
 נוֹקֵף אֶצְבָּעוֹ מִלְמַטָּה, אֶלָּא אִם-כֵּן מַכְרִיזִין עָלָיו
 מִלְמַעְלָה (חֲלִין ז'): וְהִפֵּל לְכָל רֵק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ,
 וּבְכָל תְּנוּעָה וַתְּנוּעָה שֵׁם אֱלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, דָּבָר
 גְּדוֹל וְדָבָר קָטָן כֹּל אֲשֶׁר נֶאֱרַע עִמּוֹ, הִכֵּל מִמֶּנּוּ
 יִתְבָּרֵךְ, וְאִי אֶפְשָׁר לְהִתְחַבֵּא מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, זֶה
 נִקְרָא "טְהַרְתְּ אֱמוּנָה" הַקְּדוּשָׁה; אֲשֶׁרֵי מִי שְׂוֹכָה
 לְהַגִּיעַ אֶל יְדִיעָה מְזַכֶּכֶת זוֹ!

יב.

אָחִי הַיָּקָר! עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי תוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה,
 הִיא תוֹרַת חַיִּים, תוֹרַת אֱמֶת, שְׁנִתְּנָה לָנוּ מִן הַשָּׁמַיִם,
 וְכָל מֵה שֶׁכְּתוּב בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, הִכֵּל נִתֵּן לְמֹשֶׁה
 רַבְּנוּ מְסִינֵי מֵהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֲצָמוֹ, וְאֶפְלוּ כֹל
 מֵה שֶׁתִּלְמִיד וְתִיק עֲתִיד לְחַדֵּשׁ, וַיִּסַּד בִּיסוּדוֹת
 חִזְקִים בְּהַרְרֵי קוֹדֶשׁ, דְּבָרֵי חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים בְּשׂ"ס

ובפוסקים, הכל ממנו יתברך, ונתן על-ידי משה
 רבנו מסיני, וזהו "טְהַרְתָּ אֱמוּנָה" הקדושה, וכל
 החולק על זה הוא כחולק על השכינה, כי אין לנו
 שיור רק תורתנו הקדושה, תורת חיים, וכל המלעיג
 על דברי חכמים, נדון בצואה רותחת, שמחו מלא
 טנפת, ועל-כן אסור לחלק ולהתלוצץ משום חדוש
 או ספר שנתחבר על-ידי חכמים אמתיים יראי השם,
 אם יסודו מוסד על-פי דברי חכמינו הקדושים,
 יכולים לפלפל בדבריו או לבטל סברותיו, אם יש
 לו פלפול או סברה כנגדו, כי זוהי דרכה של
 תורה, אבל מי שחולק או מתלוצץ מדברי חכמים,
 הוא מין ואפיקורס, רחמנא לצלן. ועל-כן כל דבר
 שאדם רוצה לעשות — איזו עסקה או איזה
 מסחר, צריך לעשות הכל בכתב, אשר הכתב
 והמכתב בקנין ועדים, יש להם כח כמו התורה
 הקדושה, כי כן צונו הבורא יתברך, כי אפלו
 דבר גשמי ועסק בעסקי העולם הזה הנגמר על-
 ידי שטר וקנין ועדים, יש לזה כח כמו התורה
 הקדושה, וזהו "טְהַרְתָּ אֱמוּנָה" הקדושה, ועל-
 כן ראה, אהובי, אחי היקר, לעשות את כל עסקיך
 אפלו הגשמיים בשטר ובקנין ובעדים, כדי שיתקדש

בְּקִדְשֵׁי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְכֵן כָּל עֶסְקִיךָ רֵאָה שִׁיְהִי
מְקֻדָּשִׁים בְּקִדְשֵׁי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְזֶהוּ "טְהַרְת
הָאֱמוּנָה" הַקְּדוֹשָׁה; אֲשֶׁר מִי שְׂזוּכָה לְהַגִּיעַ לְכָל
זֶה!

יג.

רֵאָה, אֱהוּבִי, אָחִי הַיְקָר, לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל
מָה שְׂעוּבֵר עֲלֶיךָ, וּבְזֶה נִמְדָּדֶת עֵקֶר גְּדֻלַּת בַּר
יִשְׂרָאֵל — אֵיךְ שְׂזוּכָה לְהַחְזִיק מֵעַמֵּד בְּכָל מָה
שְׂעוּבֵר עָלָיו, וְעֵקֶר הַהִתְחַזְּקוֹת הוּא עַל-יָדֶי "טְהַרְת
הָאֱמוּנָה" הַקְּדוֹשָׁה, לִידַע שְׂדָבֵר גְּדוֹל וְדָבֵר קָטָן
נַעֲשֶׂה רַק עַל יָדוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יָדֵי תַקְּף הָאֱמוּנָה
הַקְּדוֹשָׁה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-יָדֵי-זֶה תִּזְכֶּה לְעֵבֵר עַל
הַכֹּל, וְצָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֱהוּבִי, אָחִי הַיְקָר, כִּי לוֹ
יִתְבָּרַךְ אֵין צְרִיכִים לַתֵּן שׁוּם עֲצוֹת אֵיךְ לְהוֹשִׁיעַ,
כִּי הִרְבֵּה דָרְכִים לְמָקוֹם בְּרוּךְ הוּא לְהוֹשִׁיעַ לָךְ,
אִתָּה רֵאָה רַק לְבַטֵּל אֶת עֲצָמְךָ לְגַמְרֵי אֱלֹוֹ יִתְבָּרַךְ
בְּתַפְלָה וּבְבִקְשָׁה, וּתְבוֹא אֱלֹוֹ יִתְבָּרַךְ בְּלֵב נִשְׁפָּר,
לֵב גְּדוּפָה, וּתְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל מָה שְׂעוּבֵר
עֲלֶיךָ בְּפִרְטֵי פִרְטוֹת בְּלִשׁוֹן שְׂאִתָּה רְגִיל בָּהּ, אִז

תִּרְאֶה יְשׁוּעוֹת וְנִסִּים נִגְלִים שִׁיעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְדוֹשׁ־
בְּרוּךְ־הוּא בְּעֲצָמוֹ, כִּי עָקַר הַיְשׁוּעָה תִּלְוִי רַק כְּפִי
שְׂזוּכָה לְ"טְהֵרֵת הָאֻמּוֹנָה" הַקְדוֹשָׁה; אֲשֶׁר־י הַזּוֹכָה
לְהַכְלִיל בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִזּוּ יִזְכֶּה לָרֶכֶת טוֹב הַצְּפוּן, אֲשֶׁר־י
לוֹ בָּזָה וְאֲשֶׁר־י לוֹ בְּכָא!

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂכַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

